

[Gottschalck-Hansen.]

af købstæder, afgifter, som man hurtigst muligt må se at få ophævet. Jeg kan som et kuriosum, som et eksempel, nævne, at der i Hornsherred findes en ejendom, der i henhold til særskat er pålagt en byrde på 3 øre årligt. Det er de såkaldte „jordbogsafgifter“, det drejer sig om. En anden skal årligt betale 26 øre, en tredje 10 øre, en fjerde 4 øre o. s. v. Tilsvarende urimelige forhold finder sted med hensyn til arvefæsteafgift og ydelse til tiendebanken. Enhver kan sige sig selv, at administrationen af disse afgifter naturligvis er langt overstiger, hvad skatterne indbringer.

Vi har alle erklæret os enig i en forenkling af ejendomsbeskatningen. Vi er alle enige om at ophæve statsgrundskylden, og vi er alle enige om, at samtlige ejendomsskatter skal tilfalde kommunerne. I princippet er der således enighed om store og afgørende linjer. Det skulle vel på denne baggrund være muligt at nå frem til en fælles løsning, som alle kan acceptere.

Når man skal foretage en ændring af et lovforslag som det foreliggende, eller når man skal sætte en lov, der er så kompliceret og vanskeligt tilgængelig som denne, ud af kraft, vil der selvsagt altid opstå problemer og spørgsmål, som simpelt hen ikke kan løses på en for alle parter tilfredsstillende måde.

Da jeg, sidste gang loven var til behandling i det høje ting, spurgte finansministeren, om han ville være villig til at tilbagebetale og efterregulere, for så vidt angår årene 1962-63 — 1964-65, i de tilfælde, hvor den afgiftspligtige grundstigningsskyld havde været urimeligt høj, gjorde jeg dette ud fra den betragtning, at loven fremover skulle fikseres på 1960-niveauet. Hvis dette virkelig var sket, måtte en tilbagebetaling både findes rimelig og retfærdig. Jeg har da også forstået den højtærede minister derhen, at han er enig deri, at han deler denne opfattelse, hvilket man jo kan se af det oprindelige fremsatte lovforslag. Da der nu imidlertid er sket den lykkelige vending i sagen, at loven totalt ophæves fra 1. april 1966, synes forudsætningen for den påtænkte tilbagebetaling ikke længere at eksistere.

Jeg erkender, at der er mennesker, der i årene 1962-1964 på grund af årsomvurdering har fået en særlig hård behandling, men

når loven nu om godt et år træder ud af kraft, således at disse mennesker bliver fuldstændig fritaget for grundstigningsskyldens byrde fremover, vil jeg tro, at de uden vanskelighed kan renoncere på en eventuel tilbagebetaling, så meget mere som denne — det vil jeg ikke bestride — ikke alene vil medføre store administrative vanskeligheder, men også kunne fremkalde komplicerede juridiske spørgsmål.

En af de ting i den hidtil gældende lov, der gennem de senere år har givet anledning til mest utilfredshed, er utvivlsomt bestemmelsen om oplysningspligt, der blev indført ved den revision, der fandt sted i 1960. Mange sælgere, der ikke har været klar over denne forpligtelse, er kommet slemt i klemme ved indgåede ejendomshandlinger. Så sent som i går, mandag den 14. december, kunne dagbladet Berlingske Tidende berette om en mand, der havde afstået et areal for 4.000 kr., men som, da han ikke havde oplyst køberen om den afgiftspligtige grundværdistigning, måtte tilbagebetale 3.600 kr. til køberen, samtidig med at han i henhold til retskendelse yderligere måtte betale 590 kr., således at han ud over at afstå sin jord kvit og frit yderligere måtte betale 190 kr. Der er ingen som helst grund til at tro, at den pågældende sælger bevidst har handlet imod loven, tværtimod; der er mange, der har handlet i god tro, men som i uvidenhed har forsømt at give den lovbefalede oplysning. Der er ikke noget at sige til, at disse mennesker føler sig slet behandlet, men heldigvis vil en sådan situation ikke kunne opstå efter den 1. april 1966. Der er imidlertid en del uafklarede sager, som for tiden verserer ved domstolene. Hvis jeg har forstået ændringsforslag nr. 11 ret, vil der nu ad lovgivningens vej blive skabt sikkerhed for, at eventuelle sagsøgte sælgere kun kommer til at erstatte den del af den afgiftspligtige grundværdistigning, der forfalder inden lovens ophævelse.

Jeg finder det særdeles værdifuldt, at finansministeren vil holde de kommuner skadesløse, der ved fiksering på 1960-niveauet i 1965-66 får en mindre indtægt på grund af den nævnte fiksering. Det vil formentlig ikke betyde noget overvældende stort beløb for staten — jeg vil gætte ganske uforbindende på et beløb, der kommer til at ligge på mellem 10 og 12 mill. kr. — men